

Oddi Örm i komposten

Forfatter: Diana Guldbæk

Illustration: Josephine Kyhn

Udgivet ifm. Naturens Uge 2022.

Find alle fire eventyr på www.gronnespirer.dk

Tilhørende plakat fås ved henvendelse til Friluftsrådets Grønne Spirer.

Oddi Orm i komposten

I et hjørne af børnehavens vilde have, hvor græsset fik lov at gro vildt, stod kompostbeholderen. Her boede Oddi Orm. I dag var det regnvejr. Der hvilede en fred over haven. Der var ingen summende bier eller flaksende sommerfugle. Selv de små gule og hvide bellisblomster i græsset havde lukket kronbladene sammen, som om de ville beskytte sig selv mod de våde dråber. Kun regnen gav lyd med sit »dryp, dryp, dryp«, når den trommede imod kompostbeholderens grønne plastiklåg. »Dryp, dryp, dryp«.

Men nu lød en skratten og skramlen foroven, og før Oddi Orm kunne nå at slippe væk, væltede dagslyset ind i kompostbeholderen. Nogle børn og en voksen fra børnehaven havde løftet låget af for at hælde dagens grøntsagsskræller ned til Oddi og de andre nedbrydere. Det gjorde de tit.

I dag var der skræller fra både gulerødder, kartofler og pastinak, lidt kålrester og en hel masse æbleskrog. Andre gange kunne de finde på at komme med kaffegrums eller gamle, visne potteplanter.

»Orv, prøv lige at mærke, hvor varmt der er nede i komposten,« sagde en drengestemme. »Det er næsten ligesom en sauna.« »Og ved I hvad?«, sagde den voksne. »Det er fordi, de laver energien i jeres grøntsagsskræller om til varmeenergi. Og fem, seks, syv, det er ikke lyv«. »Otte, ni ti, nu kommer der energi!!!!!!«, grinede børnene og hældte lidt flere skræller ned til Oddi. Endelig satte de låget på, så der igen blev dejligt mørkt. Oddi brød sig overhovedet ikke om lys. På det punkt lignede den alle de andre regnorme. Oddi ville meget hellere hygge sig nede i det fugtige mørke og passe sit vigtige arbejde.

Oddis arbejde gik ud på at lave alle skrællerne om til jord. Men Oddi var ikke alene om det enorme forvandlingsar-

bejde. For i komposten levede også andre nedbrydere som bænkebidere, svampe og bakterier, som hjalp til. De kunne ikke klare det uden Oddi, og Oddi kunne ikke klare det uden dem. Derfor levede de også nogenlunde fredeligt sammen på trods af deres forskelligheder, og der var da heldigvis mad nok til alle.

Når bænkebiderne var færdige med at gnaske i de hårdere dele, gav de arbejdet videre til Oddi og de andre regnorme i komposten. En af de grå bænkebidere undrede sig over, hvordan Oddi kunne lave plantedelene til jord, »I regnorme kan jo ikke tygge dem, når I ingen tænder eller kæber har«, sagde den forundret. »Hvordan gør I egentlig«. »Når du har tygget det hele i småstykker«, sagde Oddi til bænkebideren, »så klarer tryllevæsken i min mave resten. Var der andet du ville vide?« »Ja«, svarede bænkebideren eftertænksomt. »I har jo heller ingen ben, hvordan bærer I jer overhovedet ad med at gå?« »Vi går ikke, vi kryber«, svarede Oddi. »Kan du se de her mange små børstehår,

jeg har siddende på kroppen? Dem bruger jeg til at skubbe mig fremad med«.

Bænkebideren kiggede nærmere på Oddis børstehår og sagde så farvel. Den havde hørt rygter om et stort udgået træ ikke så langt derfra, hvor en masse bænkebidere havde slået sig ned. Der ville den prøve lykken og måske stifte familie en dag. »Kom og besøg mig,« sagde den til Oddi, »jeg hedder Bisse«, og så kriblede den afsted.

Oddi ormede sig dybere ned i komposten med sit spidse hoved forrest, da han kom til en masse bænkebidere, ørentvister, snegle og regnorme, der var stimlet sammen omkring en mærkelig genstand. Det var en gammel gul gummistøvlé, som ved en fejl var kommet i komposten. »Fy, åh føj, sikke noget møg. Hvad er det for et skrummel? Det lugter stygt og skummelt. Med tiden skal det vises, om det nu kan spises«. »Den dims har ligget her, fra før min oldeforældre kom til verden«, sagde en anden regnorm. »Den har ikke noget

at gøre her. Den er uspiselig. Unedbrydelig. Tro mig, jeg har forsøgt.»

Det gjorde Oddi frygtelig ærgerlig. Her knoklede alle nedbryderne med at passe og pleje og hjælpe naturen, og så kom der sådan en støvle og forstyrrede deres arbejde. Oddi havde fået nok!

»Kan du huske mig?« Det var Bisse. »Du ligner en, der trænger til at komme væk herfra, skal vi ikke følges?« Og så fulgtes Oddi og Bisse. Jo dybere ned i komposten de kom, jo mere var børnehavens skræller og skrog blevet gnasket til bittesmå stykker. Efter lang tid kom de ud af komposten, og her sagde de farvel for anden gang den dag.

Jorden var fugtig efter regnen, og himmelen var stadig mørk af skyer. Med alt det vand oven på jorden turde Oddi endelig komme op på jordens overflade uden, at han var bange for at tørre ud. Oddi opførte en glad lille regndans, og ikke så

længe efter kom en anden regnorm til. Mens de dansede, så Oddi, at de begge to havde et slags bælte midt på maven. Det havde Oddi ikke lagt mærke til før. De lod bælteerne glide hen over hinanden med hovederne pegende i hver sin retning. »De laver unger«, sagde en barnestemme. Stemmen kom højt oppe fra. Måske hørte den til de to gule gummistøvler, som plaskede rundt i en vandpyt meget tæt på Oddi. »Ja, minsandten«, lød en voksenstemme. Og det var rigtig nok. For efter noget tid opdagede Oddi et slimrør rundt om sit mavebælte. Slimrøret lukkede sig i enderne og blev til en lille gul kokon fuld af regnormeæg. Nu skulle kokonen bare ligge i jorden og vente på, at æggene klækkede. Oddi skulle både være mor og far, for Oddi var en hermafrodit, og så kan man sagtens være begge dele.

Oddi havde lige udset sig et blad, som den ville trække med sig ned i jorden, da en sulten frø gjorde en hurtig bevægelse henimod Oddi. Oddi vred sig, så hurtigt den kunne. Den ville nødtigt ende sin dage som frømad, nu hvor den var kom-

met ud på sit livs eventyr. »Hvem tør kysse frøen?«, sagde den voksne fra børnehaven og samlede frøen op med begge hænder. »Hvem ved, måske bliver den til en prins ligesom i eventyrene«. Oddi åndede lettet op. Den skulle i hvert fald ikke kysse nogen frø, næh tak. Den havde nok i sit eget eventyr. Og hvis alt gik godt, skulle den være både mor og far senere på sommeren.

Lege og aktiviteter

- *Næste gang du finder en regnorm, så se efter de bittesmå børstehår på dens underside, det er dem, der hjælper den med at bevæge sig fremad. Og kan du få øje på mavebæltet?*
- *Lav et regnormekapløb, hvor I selv er regnorme. I lægger jer på græsset med armene ned langs siden. Nu gælder det om først at nå målstregen ved at krybe som en regnorm. Husk, benene skal holdes samlet.*
- *Tør du kysse en frø eller en skrubbudse, som pædagogen i eventyret foreslår? Måske bliver den til en prins.*
- *Oddi Orm er det, som hedder en nedbryder, fordi han laver gammelt plantemateriale om til jord. Kan du huske, hvilke andre nedbrydere vi møder i historien?*

I den vilde ende af børnehaven
lever Tutte Tidsel, Oddi Orm,
bænkebiderfamilien, solsorteparret
Sally og Sofus og alle de andre vilde
væsner. De følger med i børnenes
hverdag i børnehaven samtidig med, at
dyrene lever deres eget travle liv i den
lille natur på legepladsen.